

Sygn. akt II CSK 399/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku B. D.
przy uczestnictwie M. D.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca B. D. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 lutego 2018 r. naruszenie art. 153 k.c. i art. 172 § 1 k.c., a wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił oczywistą jej zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazał, że wymogi, które sąd drugiej instancji postawił mu co postępowania po otrzymaniu mapy geodezyjnej - w sytuacji, gdy uzgodniony między stronami przebieg granic został w 1991 r. wskazany geodecie i od razu znalazł odzwierciedlenie w zakresie posiadania - nie znajdują podstawy prawnej i nie mogą rzutować na przyjęcie jego dobrej lub złej wiary w zakresie dotyczącym objęcia spornego pasa gruntu w posiadanie bez tytułu prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Badając dobrą wiarę, będącą stanem świadomości określonej osoby, sądy nie mogą poprzestawać na deklaracjach stron, lecz muszą - na podstawie okoliczności towarzyszących - wnioskować o tym, co strona wiedziała albo powinna była wiedzieć. Ocenie podlega zatem zasadność przeświadczenia nabywcy

o przysługującym mu prawie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności towarzyszących (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2016 r., III CZP 86/16 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2018 r., II CSK 70/18).

Mimo złożenia przez pełnomocnika uczestnika wniosku o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu, Sąd Najwyższy nie mógł, uwzględniając wynik postępowania kasacyjnego i uregulowanie zawarte w § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18), orzec zgodnie z tym wnioskiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2017 r., III CZ 44/17 i 18 maja 2011 r., III CZ 25/11).

Orzeczenie takie będzie możliwe w razie bezskutecznej egzekucji przez pełnomocnika uczestnika (art. 122 k.p.c.) kosztów postępowania kasacyjnego zasądzonych od wnioskodawcy na rzecz uczestnika na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

jw